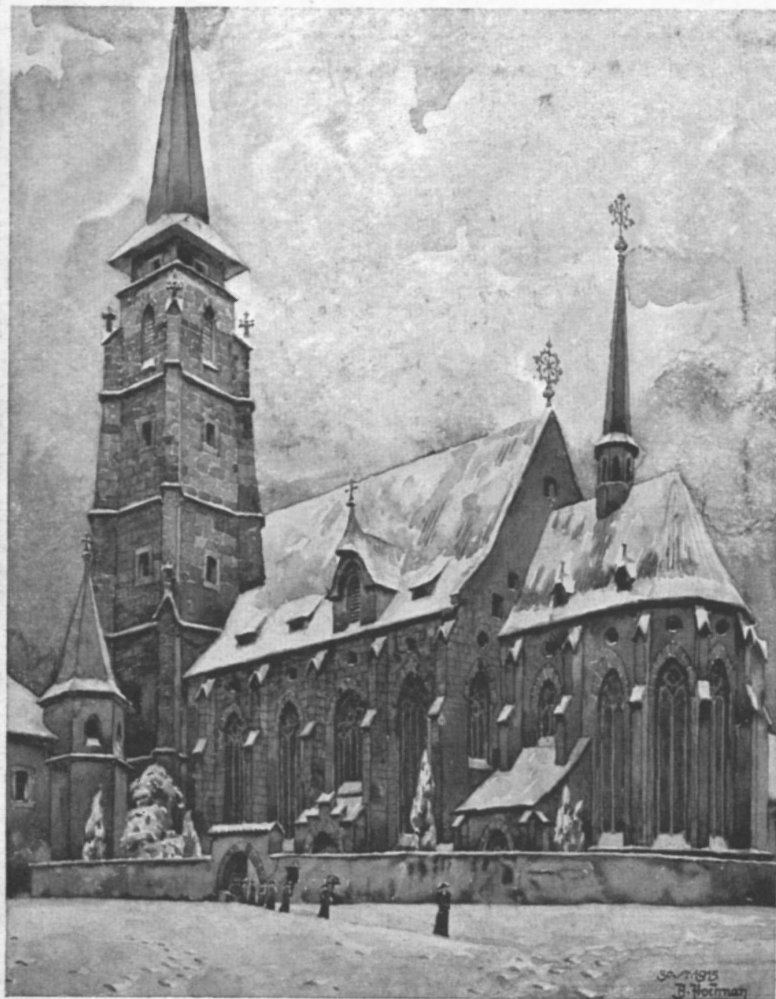

DOPISY

DOPISY LAICKÉHO SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

Stará Pžeň: Kostel sv. Markéty při někdejším klášteře OO. Dominikánů v Plzni.
(Sbořen r. 1793.)

Kresba arch. B. Hochmana.

Možná jste zaregistrovali, že o. Dominik po volbě sv. otci popřál k přijetí jezuity mezi dominikány (chtěl tím jistě připomenout, že od dob, co sv. Pius V. neodložil dominikánský hábit ani jako papež, nosí papežové kleriku bílé barvy). Tehdy jistě netušil, že sv. otec bude mít i dominikánskou spiritualitu (shodnou s františkánskou) – posílá nás na periferie. Všimněte si, že naše historické kláštery vždy stály v blízkosti hradeb, tedy v místech kde žila „na periferii“ chudina. Je to dáno i naší spiritualitou, kterou se řadíme mezi žebravé řády. Nestavěli jsme kláštery na odlehlých kopcích (benediktýni) nebo na neúrodné a zamokřené půdě (cisterciáci), ale mezi těmi, k nimž nás posílal náš apoštolský charakter řádu. Všimněte si, že tomu nebylo jinak ani při výběru stavební parcely našeho plzeňského kláštera. Bratři se cítili dobře na periferii.

Řekl bych, že bychom se měli vážně zamyslit nad naším povoláním. Nebyli jsme povoláni poslouchat učené teologické přednášky, ale hledat ty, kdo Boha zatím nepoznali anebo prohlubovat víru mezi těmi, kdo už uvěřili. Tomu všemu má být podřízena naše modlitba, tomu nám má sloužit právě naše studium, jehož nezbytnost pocítíme právě, když vyjdeme vstříc nevěřícím. Cítíme to taky tak? Děláme to tak?

Myslím, že není vinou „doby“, že jsou vylidněné kostely, ale vinou těch, kdo mají šířit evangelium. Chybí nám horlivost apoštolů. Chybí nám chuť předávat, co jsme sami dostali. Právě třetí řád sv. Dominika by měl jít jako předvoj příkladem. Bojíme se, že neuspějeme? To neodpovídá živé víře. Vždyť garantem našeho apoštolátu je sám Duch svatý. Papež nás varuje před tím, abychom zůstali jen izolovanou společností spasených. Musíme přijmout i „riziko“ neúspěchu, jinak nebudeme schopni se otevřít dnešnímu světu.

Papež říká: „... Když někdo vyjde ze sebe, může se stát to, co se přihodí leckomu, jenž vyjde z domu na ulici. Stane se mu nehoda. Já vám však dnes říkám, že je mi tisíckrát milejší Církev, jež utrpěla nehodu, než nemohoucí Církev, která chřadne uzavíráním se do sebe samé. Vyjděte ze sebe, vyjděte ven!“

Mrzí mě pak také malá účast na našich schůzkách. V září jsme se sešli jen jako do Mariáše – čtyři včetně mě! To necítíme žádný závazek z toho, co jsme slíbili Bohu? Odpověď na jeho povolání je náš slib a účast na činnosti laického sdružení je pak důsledek toho, že chceme slib naplňovat. Víím, že moderní doba přináší mnoho osobních povinností, které nám brání ve stoprocentní účasti na schůzkách. Asi bychom měli dát často přednost tomu, k čemu nás váže slib. Br. Jakub malou účast cítí jako osobní selhání, ale já jsem přesvědčen, že je to selhání především nás samotných členů. Nejsou-li schůzky zajímavé, pak se pokusme my sami najít obsah, který nás bude povzbuzovat a lákat k větší účasti.

br. Prokop O.P.

Stálá formace

Počínaje listopadem 2013 probíráme Vyznání křesťanské víry podle Katechismu katolické církve (1. část 2. oddíl). V uvedené tabulce je plán, z něhož je patrné, že hodláme tento oddíl projít za osm setkání. To bude vyžadovat přípravu každého z nás, abychom se mohli věnovat převážně diskusi. Tedy: vzhůru ke studiu! ☺

<i>měsíc</i>	<i>kapitola</i>	<i>články, odstavce</i>	<i>§§</i>
listopad 2013	1	1. čl., odst. 1-4	185-324
prosinec 2013		1. čl., odst. 5-7	325-421
leden 2014	2	2.-3. čl.	422-570
únor 2014		4. čl.	571-630
březen 2014		5.-8. čl.	631-747
duben 2014		9. čl., odst. 1-3	748-870
květen 2014		9. čl., odst. 4-5	871-962
červen 2014		9. čl., odst. 6, 10.-12. čl.	963-1065

K promodlení (a k porovnání) daného tématu na úvod uvádíme základní texty:

Apoštolské vyznání víry

Věřím v Boha,
 Otce všemohoucího,
 Stvořitele nebe i země.
 I v Ježíše Krista,
 Syna jeho Jediného,
 Pána našeho;
 jenž se počal z Ducha svatého,
 narodil se z Marie Panny,
 trpěl pod Ponciem Pilátem,
 ukřižován umřel i pohřben jest;
 sestoupil do pekel,

třetího dne vstal z mrtvých;
 vstoupil na nebesa,
 sedí po pravici Boha,
 Otce všemohoucího;
 odtud přijde soudit živé i
 mrtvé.
 Věřím v Ducha Svatého,
 svatou církev obecnou,
 společenství svatých,
 odpuštění hříchů,
 vzkříšení těla
 a život věčný.
 Amen.

Nicejsko-cařihradské vyznání víry

Věřím v jednoho Boha,
Otce všemohoucího,
Stvořitele nebe i země,
všeho viditelného i neviditelného.
Věřím v jednoho Pána, Ježíše
Krista,
jedinorozeného Syna Božího,
který se zrodil z Otce přede všemi
věky:
Bůh z Boha, Světlo ze Světla,
pravý Bůh z pravého Boha,
zrozený, nestvořený, jedné
podstaty s Otcem:
skrze něho všechno je stvořeno.
On pro nás lidi a pro naši spásu
sestoupil z nebe.
Skrze Ducha svatého
přijal tělo z Marie Panny a stal se
člověkem.
Byl za nás ukřižován,
za dnů Poncia Piláta byl umučen a
pohřben.

Třetího dne vstal z mrtvých podle
Písma.
Vstoupil do nebe, sedí po pravici
Otce.
A znovu přijde, ve slávě,
soudit živé i mrtvé
a jeho království bude bez konce.
Věřím v Ducha svatého,
pána a dárce života,
který z Otce i Syna vychází,
s Otcem i Synem je zároveň
uctíván a oslavován
a mluvil ústy proroků.
Věřím v jednu, svatou,
všeobecnou, apoštolskou církev.
Vyznávám jeden křest na
odpuštění hříchů.
Očekávám vzkříšení mrtvých
a život budoucího věku.
Amen.